

CRONICI PE UN FUS ORAR

ORA 7 – SUB SEMNUL TRAMVAIULUI

Corneliu Sofronie

Or de vârf, aflat într-adevăr sub semnul tramvaiului, cu toate acestea tramvaiul nu dă nici un semn că-ar putea să apară, în schimb, în stație, clienții dau semne de nervozitate, își consultă mereu ceasornicele, unii cad într-un misticism ironic, cineva din această tabără declară sentențios: *sfârșitul lumii vine mai iute ca tramvaiul... love-te-te peste gură*, îl îndeamnă un superstițios, dar, văzând că refuză să se supună îndemnului său îi întoarce el un dos de palmă, cum s-ar spune, pe *neve*, și într-adevăr nimeni n-a văzut nimic, sunt toți cu privirile ațintite în direcția din care ar trebui să sosească tramvaiul, în sfârșit, se zărește, un amator de proverbe afirmă cât îl înegura că *merge ca după moarte, ba merge ca după dracuș -l ia!* îi înșoară un individ care, de când a venit, își roade întruna unghiile, scuipându-le apoi zgomotos, un cetăean cu geant *Diplomat* face o comparație ceva mai elevată: *circul pe patru roate de parc-ar merge-n patru labe*, zice el! *aha, aha... tii din proprie experiență cum se merge-n patru labe!* îl ironizează un tip și el cu geant diplomat, discuția dintre cei doi *diplomați* este încheiată de primul, în mod literar: *capul multora se pare/ că-a produs ceva în viață /numai capul duminicilor/ n-a produs decât mămăliga!* recită el o veche poezioară, lăsându-l fără replică pe celălalt, care apucă totuși să-i spună printre dinți: *hai să țiri!* apare, în sfârșit, tramvaiul și toți, după ce au parcurs, în așteptarea lui, întreaga cultură a lumii pe itinerariul Schopenhauer – Chopin – shop, se reped acum spre tramvai ca spre ultimul tren, *ce n-a-ncă put în Arca lui Noe azi se-mbulze te la tramvai!* proclamă o voce imposibil de identificat, de undeva din mulțime se aude un răspuns ad-hoc dat vocii anonime: *ba, p-a mămăliga!*, în fine, te agăță și tu cu vârful pantofului de o frântură din treaptă scării, cu o mână te prinzi de haina unui individ care strigă: *săriți, hoții!* – nici o problemă, nu sare nimeni – cu cealaltă mână te agăță de peretele unei cucoane, aceasta îl crimează de durere, dar nu spune nimic (semn că-i fată bătrână), ea apreciază felul în care îi smulgi

tu p rul drept o mângâiere divin , *Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap!* zice ea în gând, tramvaiul opre te cu vreo cincizeci de metri înainte de sta ia oficial , o reprezentant a sexului frumos e complet dezorientat , nu- i d seama dac aici trebuie s coboare sau nu, *unde-i statuia leului?, unde-i leul?* ip ea... *eu nu m dau jos pân nu v d leul!...* *huo, huo, huo cu tata!* amend cineva prompt ipetele ei disperate, un mucalit, vorbind cu talent, îi explic ardelene te c aici ar fi trebuit s fie leul, dar pesemne c a coborât pentru necesit i vitale, individa ia explica ia drept un argument conving tor i coboar i ea dup leu, nu înainte îns de a arunca, a a, ca din mers: *neamuri proaste, mirosi i, pu i il...* *huo cu tata, huo cu tata!* îi replic acela i individ, dar pân la urm toat lumea observ c el, de fapt, mângâia o capr încercând s-o lini teasc , tramvaiul porne te... se ajunge în dreptul statuii leului, *auzi b rbate,* se adreseaz o nevast consortului ei, *da ce minuni de vitejie a f cut leul sta de i s-a ridicat statuie?* b rbatul o prive te tâmp pre de câteva clipe, apoi d nedumirit din umeri zicându-i c nu se pricepe la istorie, mucalitul se simte obligat s ofere iar explica ii... *a avut curajul,* zice el, *s -l mu te pe un vatman din sta de dos i s zoreasc pu în mar ul înainte al istoriei!* *z u?* se mir nedumirita, ne tiind dac trebuie s -l cread sau nu, apoi, vrând s demonstreze c a în eles, zise: *aha, asta-i chestia cu reforma!* în tramvai se auzir câteva râsete zgomotoase, cineva punct : *! sa i-o, c -i blond !* pe lâng tramvai apare, încetinindu- i mersul, o ma in cu num r str in, pare-se din ara aurului negru, claxoneaz pân la turbare în dreptul unei tipe, în cele din urm aceasta cedeaz insisten elor printr-un u or i musulman joc de olduri, negrul din ma in î i iese pur i simplu din min i, el scap volanul din mân , z p cindu-se complet, individa vizat îi comunic într-o englez oltenizat c se nume te Isabela (desigur, o cheam Veta) i c este asistent la un spital, el îi r spunde printr-un s rut simbolic efectuat prin cl mp nirea unor buze mai groase decât picioarele ei, apoi, în timp ce se preg te te s ambreieze, îi strig : *Abdul iube te la tine, Abdul cump r la tine tot spitalul! cu bolnavi cu tot!* din tramvai se auzi protestul unei b trâne: *tia ne vând i bolnavii, tia ne vând i bolnavii!* apoi începu s scandeze demn i revolu ionar: *noi nu ne vindem ara! noi nu ne vindem ara!* i

izbucni într-un plâns piigiat conform cu gravitatea faptelor, un tânăr îns replică imediat: *fie pâinea cât de rea, tot mai bun e-n America!* Individul de pe rulc reia te-ai agățat coboară, observă că ai rămas cu p rului ei în mână, *nu-i nimic*, zice ea, *pe streaz -l ca amintire*, remarci că printre uvi e i-a strecurat și numărul de telefon, mâinile fiindu-și ocupate îi trimiți din zbor un s ruc cu piciorul adus în dreptul buzelor (grație exercițiilor Yoga), îns până la urmă constată că piciorul nici nu este al t u, posesorul piciorului își mulumește că i-ai lins talpa, n-ai ce face, înghiți g luca alături de o importantă cantitate de praf, individul își face de pe trotuar mii de semne care de care mai gingașe, îi r spunzi i tu prin câteva care vor să însemne: *adío, per tutta la vita*, dar ea în elege *pe mâine la 5 la Intercontinental*, privind p rului din mână ta îi recomanzi: *Pu i, cite te i tu cânt rea a cheal !* în elegând despre ce este vorba ea își recomandă în replică *B d rani!* lui Goldoni, uite a a se face cultura în secolul vitezei, între două stații de tramvai, bruscate trezeți strâns ca într-o menhină între un domn cu burta mare, care nu poate nicidecum pricepe de unde-l cunoști și ce ai cu el și posteriorul proeminent al unei doamne care, cu zâmbetul pe buze, își scoate, subtil, verigheta de pe degete, b rbatu-s u o observă și-i aruncă scurt peste umeri: *te m nânc -n fund, te m nânc !* te calci apoi f r s - i dai seama pe propriul picior, prilej de a-l face pe cel din spatele t u dobitoc, acesta nu spune nimic, semn că i el l-a c lcat la rândul lui pe un altul, în fața un tip, pesemne student, vorbește despre inflație, l sând-o *ca la dentist* pe o ranc b trân care exclamă râzând și plângând în același timp: *acu în elesei io, maic , de ce mi-o fugit porcu' din b t tur î nu s-o mai întors*, un fante de Giuleți întreabă ce a făcut Rapidul, el tie c-a pierdut, dar vrea să audă asta din gura altuia, pentru a avea pretext să-l pocnească și să-l descarce astfel dracii de pe el, omule ul intuiete despre ce este vorba și-i spune că după p rerea lui a câțigat, fantele nu-l pocnește, dar i-o retează scurt: *auzi, mo Codâr , cobori la prima și faci plimbări, c azi sunt de belea!* la prima mo ule ul coboară tremurând ca o vergea, dar cu o voce sugrumată se r zbură pe fante, strigându-i: *dac te mai prind, bat la tine ca la fasole!* și ca să pară mai convingător își înfoaie mu chiile de la piept cu un efect atât de dezastruos încât toți cei din jur au început să strige:

*poluareeee! s vin ecologi tii! poluareeee!*tu între timp te treze ti la marginea sc rii, un c l tor, suflet caritabil, îi strig vatmanului: *opre te, b , c st unul prost pe scar ,* dar *b* nu opre te de al dracului ce e, dimpotriv , accelereaz , nu vrea s prind iar i stopul i-n plus are o pl cere nebun s vad cum pierde c l tori pe drum, când îi vede c zând ca lemnul îl apuc un râs demen ial, râd i pietonii afla i pe trotuar, *uit -te cum a c zut grasa aia,* zice unul, *s-a f cut groap sub ea!* i pun-te pe râs i râde, chiar dac prin fa a lor trece un foarte matinal car mortuar, *nene,* îi zice cineva vatmanului, *aprinde i mata farurile c trece un mort!, s fie s n tos!* zice vatmanul, *mor ii cu mor ii, viii cu viile!* i accelereaz din nou de ast dat trecând chiar pe ro u, în sfâr it tramvaiul ajunge la cap de linie, vatmanul face bilan ul, *fir-a al dracului,* zice el, *în tura asta n-am pierdut decât 10 c l tori cu toate c am pus frân brusc de vreo 30 de ori, ce s -i faci... se adapteaz lumea, acu i n-o s mai cad nici unul i eu ce m fac? cum m mai distrez?* spune el aproape plângând, *c ci la spectacole n-am timp s merg, iar când merg adorm!* i chiar adoarme acolo la cap de linie! Somn u or!